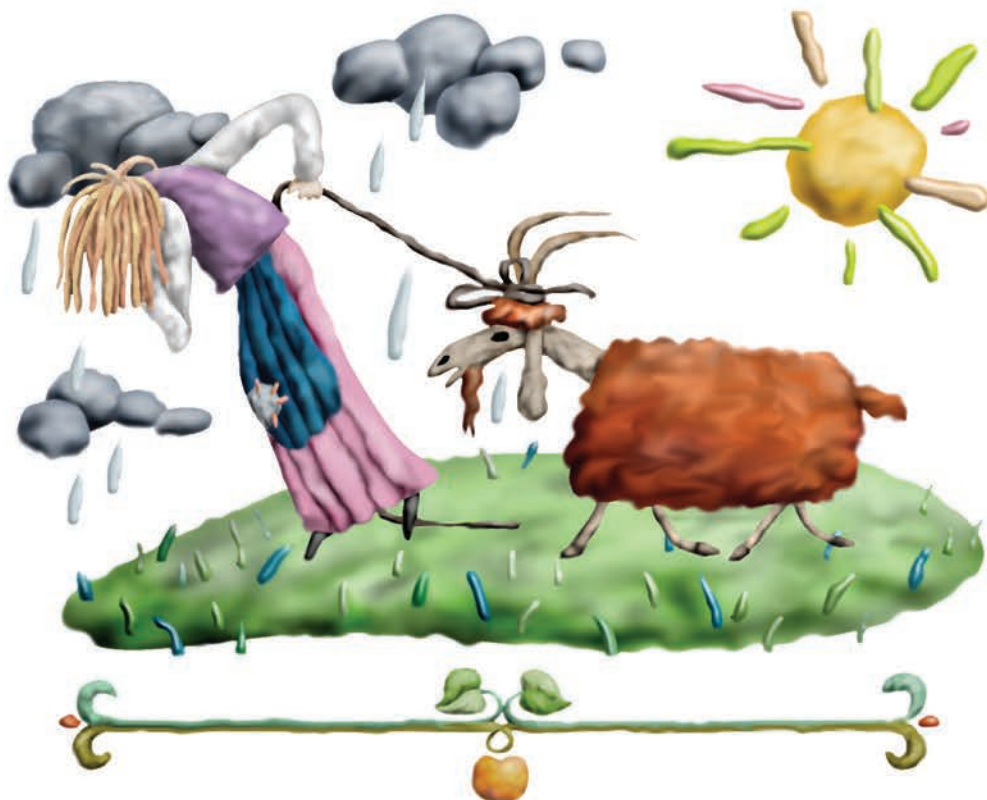

A fost odată o femeie și femeia asta avea trei fete. Pe cea mare o chema Un-Ochi, pentru că avea un singur ochi – și era așezat ochiul acesta tocmai în mijlocul frunții; pe cea mijlocie o chema Doi-Ochi, pentru că avea doi ochi – așa cum îi are toată lumea; iar pe cea mai mică – Trei-Ochi, cel de-al treilea fiind așezat tot în mijlocul frunții. Și fiindcă Doi-Ochi nu se deosebea la înfățișare de ceilalți oameni, surorile și maică-sa nu o puteau suferi și mereu o ocărau:

– Tu, cu cei doi ochi ai tăi, parcă ești mai pricopsită decât lumea de rând?! Se vede cât de colo că nu faci parte din neamul nostru!...

O țineau numai în zdrențe pe biata față și nu-i dădeau să mănânce decât resturile care cădeau de la masa lor. Și ori de câte ori le răsărea în cale, săreau la ea s-o îmbrâncească și-i amărau viața cu orice prilej.

Și prilejuri d-astea, slavă Domnului, găseau destule!...

Într-una din zile, trebuind să meargă cu capra la păscut, Doi-Ochi rămase tare flămândă, căci dușmancele de surori îi puseseră-n traistă mâncare pe sponci. Și fiindcă o chinuia grozav foamea, se așeză la o margine de drum și începu a plânge. Cum se tânguia ea așa, numai ce ridică odată capul din pământ și ce-i văzură ochii? Lângă dânsa stătea o femeie care o întrebă cu blândețe:

– Doi-Ochi, de ce plângi așa de amarnic?

Și Doi-Ochi răspunse suspinând:

– Cum să nu plâng, dacă maică-mea și surorile mele mă prigonesc fără încetare? Din pricină că am doi ochi, ca toată lumea, mă azvârlă dintr-un colț într-altul, mă îmbracă numai în zdrențe și-mi dau să mănânc doar firimiturile rămase de la masa lor. Știi, azi mi-au dat atât de puțină mâncare, că sunt moartă de foame!...

Atunci femeia, care, pasămite, era o zână, grăi:

– Dacă doar asta ți-e durerea, șterge-ți lacrimile și nu mai plânge, că o să te-nvăț eu cum să-ți potolești foamea. Uite, n-ai decât să-i spui caprei:

*Capră, behăie,
Masă, pune-te!*

și-o masă rânduită cu tot dichisul o să ți se pună dinainte, încărcată cu cele mai alese bucate, și-o să poți mânca după pofta inimii. Iar după ce te-i sătura, spune-i doar atât caprei:

*Capră, behăie,
Masă, ridică-te!*

și masa o să dispară ca și cum n-ar fi fost.

După ce grăi aceste cuvinte, zâna își văzu de drum.

Rămasă singură, Doi-Ochi gândi în sinea ei: „Nu mai am încotro; prea sunt lihnită de foame, ca să încerc altă dată ce m-a povățuit. Mai știi, poate că cele spuse de femeia aceea se vor dovedi adevărate“. Și strigă către capră:

*– Capră, behăie,
Masă, pune-te!*

N-apucă bine să sfârșească ce-avea de zis, și numai ce i se puse dinainte o masă așternută cu o față albă ca zăpada; iar pe masă, rânduite cum se cuvenea, o farfurie, un cuțit, o furculiță și o lingură – toate numai din argint. Cât despre mâncărurile care se înșirau pe masă, ce să vă mai spun, erau dintre cele mai alese și abureau de parcă ar fi fost luate chiar atunci de pe vatră.

Fata mănca din toate cu poftă, căci flămânzise de ajuns. După ce se sătură de-a binelea, grăi către capră, așa cum o învățase zâna:

*– Capră, behăie,
Masă, ridică-te!*

Și masa dispăru pe dată, ca și cum n-ar fi fost.

„Ăsta-i un lucru minunat! gândi Doi-Ochi. De-acuma s-a sfârșit cu foamea!“

Și biata fată era veselă și zburda de fericire.

Seara, când se întoarse cu capra de la pășune, găsi pe masă, într-o străchioară de pământ, bruma de mâncare pe care i-o lăsaseră surorile cele haine. Dar Doi-Ochi nici nu se atinse de ea.

A doua zi porni din nou cu capra la păscut și la înapoiere lăsă neatinsă în strachină firimiturile pe care i le puseseră surorile.

Prima și a doua oară, surorile nu observară nimic. Dar cum mâncarea rămânea mereu neatinsă în strachină, greu nu le fu să bage de seamă asta. Se minunară ele de așa treabă și începură a-și destăinui gândurile:

„Cu Doi-Ochi nu-i lucru curat. Înainte venea să se plângă că nu-i ajunge cât îi dădeam și mânca de nu mai rămânea nicio picătură, iar acum nu se mai atinge de nimic. Pesemne c-a găsit vreun alt mijloc ca să-și astâmpere foamea.“

Ca să afle adevărul, hotărâră ca Un-Ochi s-o însoțească pe Doi-Ochi, când s-o duce a doua zi cu capra la pășune.

Nu era treabă ușoară, căci trebuia să bage bine de seamă ce se petrece pe acolo, dacă nu cumva vreun străin îi aduce demâncare fetei.

A doua zi, când Doi-Ochi fu gata s-o pornească la câmp, Un-Ochi se apropie de dânsa și-i spuse:

– Azi merg și eu cu tine! Vreau să văd dacă păzești bine capra și dacă o hrănești așa cum se cuvine.

Dar Doi-Ochi ghici îndată cam ce fel de gânduri nutrea Un-Ochi, că venea numai ca s-o iscodească. Mână capra pe unde era iarba mai înaltă și mai grasă și o lăsă să pască în voie.

Apoi spuse către Un-Ochi:

– Hai să ne așezăm puțin pe iarba! Știu un cântec, o minune... N-ai vrea să-l auzi?

Un-Ochi se învoi bucuroasă, căci drumul cel lung, pe arșița soarelui, o cam obosise. Se lăsă ușurel în iarba și Doi-Ochi începu să-i cânte la ureche:

– *Un-Ochi, ești trează, oare?*

Un-Ochi, dormi, oare?